

Arrest

nr. 180 107 van 23 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 september 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 maart 2016, in functie van zijn schoonzus met de Franse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 2 september 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 6 september 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.03.2016 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voornaam: [T.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.03.2016 gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde [B. M.], geboren op [...], van Franse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- bewijs geldtransfer via Attijariwafa Bank Maroc op datum van 07.05.2009 van de echtgenoot van de referentiepersoon (zijnde de broer van betrokkene) aan [B.]: enerzijds kan uit dit rekeninguittreksel niet opgemaakt worden of deze geldtransfer specifiek gericht was aan betrokkene, anderzijds is louter één geldoverschrijving uit 2009 (ruim 7 jaar geleden) geen afdoende bewijs dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon en diens echtgenoot.

- diverse documenten (schooljaar 2010-2011) met betrekking tot lessen Nederlands (SCVO Sité en Het Huis van het Nederlands); BIB kaart; factuur Optiek Karl van Bael dd. 31.03.2012; kassatickets Antwerp Fashion Outlet (november 2015 - februari 2016) op naam van betrokkene; getuigschrift voor medische hulp van Dr [K. J.] dd. 24.11.2015; doktersattest van Dr. [H. A.] dd. 08.02.2016: deze documenten tonen aan dat betrokkene sedert midden 2010 (al dan niet onderbroken) in ons land aanwezig is. De documenten van SCVO Sité en Het Huis van het Nederlands vermelden het toenmalige adres van de referentiepersoon; er kan dan ook aangenomen worden dat betrokkene minstens op dat ogenblik deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Deze situatie heeft echter betrekking op de toestand in België. Wat betreft de voorgelegde facturen en kassatickets dient op gemerkt te worden dat niet werd aangetoond dat deze werden betaald door de referentiepersoon. Bovendien, zelfs indien deze zouden betaald zijn door de referentiepersoon, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Immers, ze dateren van na de aankomst van betrokkene in België.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij minstens in het begin van het schooljaar 2010 — 2011 op het adres van de referentiepersoon verbleef, en opnieuw sedert 03.03.2016 in België deel uitmaakt van haar gezin; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd

aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene minstens in het begin van het schooljaar 2010 -2011 op het adres van de referentiepersoon woonachtig was, en er sedert maart 2016 tot op heden gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 40bis, 47 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht en de schending van art. 40bis en art. 47 Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

De Staatssecretaris weigert het verblijf van meer dan drie maanden en geeft tevens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker is ten laste van de mevrouw [B. M.], rijksregisternummer [...]. Het betreft de schoonzus van verzoeker. Verzoeker vormt aldus een gezinscel met zijn broer en zijn partner (referentiepersoon). Eén en ander blijkt uit de diverse documenten die verzoeker heeft neergelegd.

De referentiepersoon betreft een economisch actieve burger in België.

Verzoeker heeft het feit dat hij reeds vele jaren financieel ten laste is van de referentiepersoon aangetoond aan de hand van diverse documenten:

- Overschrijvingsbewijs*
- Bewijs van lessen Nederlands (schooljaar 2010-2011)*
- BIB-kaart*
- Factuur Optiek Karl Van Bael*
- Kassatickets Antwerp Fashion Outlet op naam van verzoeker (november '15 en februari '16*
- Getuigschrift Dr. [K. J.]*

- Doktersattest [A. H.]

Uit de documenten die werden voorgelegd blijkt dat verzoeker reeds minstens sinds het schooljaar 2010-2011 bij de referentiepersoon verblijft. Verzoeker heeft tevens een overschrijvingsbewijs van vóór deze periode van de partner van de referentiepersoon aan hemzelf bezorgt, zodat minstens dient geconcludeerd te worden dat verzoeker in het land van herkomst reeds afhankelijk was van de referentiepersoon en haar partner, én dat hij sinds 2010 een gezinscel vormt met de referentiepersoon. De staatssecretaris miskent de bewijswaarde van documenten. De staatssecretaris geeft een volledig foute interpretatie aan deze documenten!

Uit deze documenten blijkt weldegelijk de onvermogensdheid en het financieel ten laste zijn van de referentiepersoon. Deze documenten dienen in combinatie met elkaar te worden gelezen en vormen in hun geheel het bewijs dat verzoeker reeds ten laste was in het land van herkomst, alsook dat verzoeker reeds jarenlang inwoont bij de referentiepersoon en haar partner.

Het volgende dient te worden opgemerkt: men moet 'ten laste' zijn van 'de Unieburger'. Men is ten laste als men afhankelijk is van materiële steun van 'de Unieburger'. De materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te overleven in de gewone verblijfplaats, rekening houdend met je financiële en sociale omstandigheden.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden.⁵ Verzoeker bewijst dit aan de hand van alle mogelijke manieren, doch wordt dit niet door de staatssecretaris aanvaard.

De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin de bijstand moet worden verleend. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is, hetgeen in casu ontegensprekelijk het geval is.

Het moge duidelijk zijn dat verzoekster weldegelijk voldoet aan de voorwaarden van art. 40bis Vw en art. 47 Vw!

De staatssecretaris heeft de bewijswaarde van al de door verzoekster aangebrachte documenten ontegensprekelijk miskend. Door de miskening van deze documenten heeft de staatssecretaris bij zijn beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden."

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. De bestreden weigeringsbeslissing verwijst zo naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet die vereisen dat verzoeker in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. Verweerder gaat vervolgens concreet in op de verschillende door verzoeker in dit verband voorgelegde stavingstukken. Zo duidt hij allereerst, wat een voorgelegd bewijs van geldtransfer van 7 mei 2009 betreft, dat enerzijds hieruit niet kan worden opgemaakt of deze geldtransfer specifiek was gericht aan verzoeker en anderzijds louter één geldoverschrijving uit 2009 geen afdoende bewijs vormt dat verzoeker in het herkomstland financieel ten laste was van de referentiepersoon. Inzake de voorgelegde documenten inzake lessen Nederlands in het schooljaar 2010-2011, een BIB-kaart, een factuur, kassatickets, een getuigschrift voor medische hulp en een doktersattest motiveert verweerder vervolgens dat deze stukken aantonen dat verzoeker sinds midden 2010, al dan niet onderbroken, in België aanwezig is en specifiek de voorgelegde stukken van het volgen van lessen Nederlands in het schooljaar 2010-2011 ook aantonen dat verzoeker op dat ogenblik verbleef op het adres van de referentiepersoon. Hij benadrukt dat deze bewijsstukken enkel de situatie in België betreffen. Betreffende de factuur en kassatickets wordt bijkomend geduid dat niet blijkt dat deze werden betaald door de referentiepersoon. Verweerder stelt vast dat verzoeker aan de hand van de verschillende voormelde stavingstukken niet heeft aangetoond dat hij, voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon dan wel financieel ten laste was van de referentiepersoon. Hierbij wordt meer concreet aangestipt dat niet blijkt dat verzoeker in het land van herkomst of origine reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en evenmin blijkt dat verzoeker

onvermogen is, dat hij reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon, dat hij en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische Staat en dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoeker ten laste te nemen. Verder wordt nog gemotiveerd dat het gegeven dat verzoeker minstens in het begin van het schooljaar 2010-2011 op het adres van de referentiepersoon woonde en er sinds maart 2016 is gedomicilieerd aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk doet, omdat een domiciliëring op hetzelfde adres niet automatisch betekent dat men ook ten laste is en deze situatie daarenboven enkel de toestand in België betreft en niet deze in het land van herkomst. Op deze gronden wordt verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd. Daarnaast wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zijn legaal verblijf in België is verstreken.

Verweerder heeft zodoende de juridische en de feitelijke overwegingen geduid die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Allereerst merkt de Raad op dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet geldt voor de daarin opgesomde familieleden van een burger van de Unie. Verzoeker valt hier niet onder. Op geen enkele wijze licht hij toe waarom hij zich alsnog dienstig kan steunen op deze bepaling of op welke wijze deze specifieke wetsbepaling dan wel werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissingen. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

Artikel 47 van de Vreemdelingenwet zit vervolgens, net als artikel 40bis van deze wet, vervat in het hoofdstuk I “*Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg*” van titel II van de Vreemdelingenwet daar waar verzoeker zich bij zijn aanvraag steunde op artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dat valt onder het hoofdstuk Ibis “*Andere familieleden van een burger van de Unie*” van deze titel II. Voormeld artikel 47 voorziet dat de Koning de bepalingen van dit hoofdstuk in overeenstemming brengt met de verordeningen die zijn vastgesteld ter uitvoering van de verdragen tot instelling van de Europese Gemeenschappen en dat voor zover het gaat om aangelegenheden die de Grondwet niet uitsluitend voor de wetgever reserveert, de Koning diezelfde bepalingen wijzigt om uitwerking te geven aan de richtlijnen vastgesteld ter uitvoering van diezelfde verdragen. Op geen enkele wijze wordt concreet toegelicht waarom deze bepaling door het nemen van de bestreden beslissingen zou zijn miskend, zodat ook dit onderdeel van het middel niet onontvankelijk is.

De Raad veronderstelt dat verzoeker in wezen de schending heeft willen aanvoeren van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop verzoeker zijn aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

[...].”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait accompli”*-situatie, waarbij hij zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat verweerder, wat de ter staving van de aanvraag voorgelegde stukken betreft, op zich de inhoud van deze stukken niet correct heeft weergegeven. Wel geeft hij aan niet akkoord te kunnen gaan met de vaststellingen en conclusies die hieruit worden getrokken wat betreft de vraag of hij als ander familielid in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Verzoeker stelt dat uit de door hem ter staving van de aanvraag voorgelegde stukken blijkt dat hij minstens sinds het schooljaar 2010-2011 verblijft bij de referentiepersoon en dat bijgevolg vaststaat dat hij sindsdien een gezinscel vormt met de referentiepersoon. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet stelt evenwel, zoals ook duidelijk wordt aangegeven in de bestreden weigeringsbeslissing, dat het *“ander gezinslid”* in het land van herkomst deel moet uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Verweerder stelde vast dat zulks niet blijkt uit de voorgelegde stukken en deze vaststelling wordt door verzoeker, waar hij enkel doelt op een samenwonen nadat hij afreisde naar België, niet weerlegd. Verweerder heeft er daarenboven ook terecht op gewezen dat uit het loutere feit dat verzoeker in België inwoont bij of gedomicilieerd is op hetzelfde adres als een burger van de Unie niet zonder meer kan worden afgeleid dat hij *“ten laste”* zou zijn.

Verzoeker wijst vervolgens op het voorgelegde overschrijvingsbewijs en stelt dat aldus wel degelijk het bewijs werd geleverd dat hij reeds in het land van herkomst afhankelijk was van de referentiepersoon en haar partner, verzoekers broer. De Raad stelt in dit verband vast dat uit de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing op duidelijke wijze blijkt dat voormeld stuk in rekening werd gebracht, doch werd

geoordeeld dat aldus het bewijs van het bestaan van een financiële afhankelijkheidsband die reeds bestond in het land van herkomst niet of niet voldoende wordt aangetoond. In dit verband werd gemotiveerd enerzijds dat uit dit stuk niet kan worden opgemaakt of deze geldtransfer specifiek was gericht aan verzoeker en anderzijds dat louter één geldoverschrijving uit 2009 geen afdoende bewijs vormt dat verzoeker in het herkomstland financieel ten laste was van de referentiepersoon en haar echtgenoot. Door thans louter aan te geven niet akkoord te gaan met de gedane beoordeling, zonder in dit verband concreet in te gaan op de motieven die in dit verband door het bestuur naar voor werden gebracht, toont verzoeker niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of onwettige wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Zoals verzoeker zelf ook aangeeft, vereist het ten laste zijn een zeker stabiel karakter. Aldus is het geenszins kennelijk onredelijk om te stellen dat louter één bewijs van overschrijving niet kan volstaan om aan te tonen dat verzoeker zich in het land van herkomst in een afhankelijkheidsrelatie bevond ten opzichte van de referentiepersoon en haar partner. Verzoeker betwist in wezen niet dat voor het overige geen stukken voorlagen die van aard zijn een afhankelijkheidsrelatie die reeds bestond in het land van herkomst aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker benadrukt dat uit de voorgelegde stukken wel degelijk blijkt dat hij onvermogen is en financieel ten laste is van de referentiepersoon stelt de Raad vast dat hij op geen enkele wijze preciseert uit welke concrete vermeldingen in de voorgelegde stukken zulks dan dient te blijken en met dit betoog andermaal niet aantoonst dat verweerder bij zijn beoordeling niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onwettige wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Verzoeker geeft correct aan dat de wetgeving op zich geen minimale duur voorziet waarin de afhankelijkheidsrelatie reeds bestaat en het volstaat dat het ten laste zijn een zeker stabiel karakter heeft, doch lijkt vervolgens andermaal voorbij te gaan aan het bepaalde in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dat het "*ander familielid*" in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Zoals reeds werd vastgesteld, blijkt niet dat verzoeker in zijn herkomstland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en is het verder niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat een eenmalige storting niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn herkomstland afhankelijk was van de referentiepersoon (of haar echtgenoot). Ook in België blijkt een duidelijke afhankelijkheidsband daarenboven niet. Zo werd reeds geduid dat uit het loutere feit dat verzoeker in België inwoont bij of gedomicilieerd is op hetzelfde adres als een burger van de Unie niet zonder meer kan worden afgeleid dat hij "*ten laste*" zou zijn. Ook de voorgelegde bewijzen van lessen Nederlands, de BIB-kaart en de medische attesten zijn niet van aard het bewijs van een afhankelijkheidsband te kunnen leveren. Hieruit blijkt zo enkel dat verzoeker Nederlandse lessen heeft gevolgd, de lokale bibliotheek bezoekt en medische zorgen heeft genoten in België. De medische attesten geven geenszins aan dat verzoeker om gezondheidsredenen afhankelijk is van de referentiepersoon of haar gezin, en verzoeker geeft zulks in wezen ook niet aan. Wat de factuur en de kassatickets betreft weerlegt verzoeker de vaststelling verder niet dat op basis hiervan niet blijkt dat deze werden betaald door de referentiepersoon, zodat ook niet valt in te zien hoe hieruit dan een duidelijke afhankelijkheidsrelatie moet blijken. Hierbij dient daarenboven nogmaals te worden benadrukt dat verzoeker dient aan te tonen in het land van herkomst ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie. Verzoeker blijft in gebreke het door hem gestelde concreet aannemelijk te maken en weerlegt met zijn betoog geenszins de concrete motieven die aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen. Ook waar hij benadrukt dat de stukken in hun geheel dienen te worden bekeken, overtuigt hij niet. Naast het gegeven dat op lezing van de bestreden weigeringsbeslissing kan worden aangenomen dat verweerder zulks wel degelijk heeft gedaan, blijft verzoeker in gebreke dan concreet te duiden op welke wijze aldus alsnog het vereiste bewijs zou worden geleverd.

Verzoeker betoogt dat verweerder de bewijswaarde van de door hem voorgelegde stukken miskent en deze foutief interpreteert, doch maakt zulks niet met concrete argumenten aannemelijk.

Verzoeker heeft bij aangetekend schrijven van 18 oktober 2016 nog aanvullende stukken overgemaakt aan de Raad, met name een bewijs dat hij met succes deelnam aan de cursus maatschappelijke oriëntatie en rekeninguittreksels met stortingen van de referentiepersoon op 15 september en 5 oktober 2016. De Raad kan in het kader van een wettigheidstoetsing evenwel geen rekening houden met documenten die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen. Het komt niet aan de Raad toe deze documenten in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen. Deze stukken kunnen niet dienstig voor het eerst in de loop van de procedure voor de Raad worden voorgelegd. Verzoeker had de kans en de mogelijkheid om in het kader van zijn aanvraag alle volgens hem relevante en nuttige stukken voor te leggen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.3. Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS